Súd:	Okresný súd Trenčín
Spisová značka:	18C/114/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu:	3108217643
Dátum vydania rozhodnutia:	20. 12. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Martina Trnavská
ECLI:	ECLI:SK:OSTN:2012:3108217643.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudcom Mgr. Martinou Trnavskou v právnej veci navrhovateľa Z.. Q. S., štátneho občana N. republiky, bytom E. XXX/XX, I. proti odporcovi Bytová agentúra rezortu ministerstva obrany, Trenčín, Inovecká 7, IČO 34000666 o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania s náhradou nemajetkovej ujmy takto

r o z h o d o l :

U r č u j e s a, že odporca odmietnutím ubytovania v jeho ubytovni BARMO v Kežmarku dňa 25.10.2006 postupoval voči navrhovateľovi v priamej diskriminácii v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania z dôvodov jeho zdravotného postihnutia.

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi 10.000,- Eur ako nemajetkovú ujmu v peniazoch do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku s a návrh z a m i e t a.

O náhrade trov konania sa rozhodne samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa svojím naposledy zmeneným návrhom domáhal vyslovenia, že odporca odmietnutím ubytovania v jeho ubytovni BARMO v Kežmarku dňa 25.10.2006 ako aj svojim listom doručeným na Ministerstvo obrany Slovenskej republiky dňa 26.01.2007, kde ubytovanie navrhovateľa podmieňoval dodržiavaním ubytovacieho poriadku ubytovne, postupoval voči navrhovateľovi v priamej diskriminácii z dôvodov jeho zdravotného postihnutia a uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu 400.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy. Uviedol, že v októbri 2006 v dôsledku nemožnosti bývať vo svojom dome navštívil ubytovňu spravovanú odporcom a predbežne si objednal jednoposteľovú izbu na dobu asi polroka s tým, že o pár dní sa príde ubytovať. Dňa 25.10.2006 opäť zašiel do ubytovne odporcu v Kežmarku s tým, že zaplatí ubytovanie. Vedúca ubytovne Š. H. ho však odmietla ubytovať. Zašiel preto na obvodný úrad, kde prednosta Y.. S. A. K.. poveril svoju zamestnankyňu, ktorá zistila, že v ubytovni je voľné miesto. Opäť zašiel do ubytovne, kde ho vedúca odmietla ubytovať a na list pre Obvodný úrad v Kežmarku napísala ako dôvod odmietnutia skutočnosť, že je hluchý - chorý a nedá sa s ním komunikovať, pre čo by nemohol dodržiavať ubytovací poriadok. Bol nútený v dobe od 25.10.2006 do 07.02.2007 bývať vo svojom dome pri teplote -3 stupne, bez vody, a elektriny. Na základe jeho sťažnosti na Min. obrany SR odporca listom doručeným dňa 26.01.2007 oznámil, že sa môže v ubytovni BARMO v Kežmarku ubytovať za predpokladu, že sa bude riadiť prevádzkovým poriadkom ubytovne a bude ho dodržiavať. Od 07.02.2007 do konca mája 2007 následne býval v ubytovni a žiadne problémy ani s poriadkom ani s platením neboli. Poukázal na to, že má 25-ročnú justičnú prax ako prokurátor, sudca a 12 rokov až do roku 2003 ako advokát. Je básnik a aj prozaik. Z uvedeného má za to, že odporca porušil zásadu

rovnakého zaobchádzania v súvislosti s poskytovaním ubytovacích služieb diskriminoval ho z dôvodu jeho zdravotného postihnutia - hluchoty.

Odporca žiadal návrh ako nedôvodný zamietnuť. Poukazoval na to, že zo strany OO PZ SR Kežmarok bolo vyšetrované trestné oznámenie navrhovateľa na zamestnankyňu odporcu Š. H. za konanie súvisiace s predmetom návrhu, pričom trestné stíhanie voči menovanej bolo zastavené a sťažnosť navrhovateľa zamietnutá. Predložil uznesenie OR PZ UJKP Kežmarok ČVS: ORP-480/OSV-KK-2007 zo dňa 27.02.2007, uznesenie Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa sp. zn. PV 260/07-112 zo dňa 22.08.2007. Poukazoval aj na výsledok šetrenia veci sekciou kontroly - inšpekciou ministra obrany a predložil list Ministerstva obrany SR sekcia kontroly - inšpekcia ministra obrany zo dňa 31.01.2007 č.p.: SEKO-IMO-44-2/2007-ZH.

Navrhovateľ bol na pojednávanie dňa 20.12.2012 predvolaný súdom písomne dňa 26.11.2012 a rovnako ústne dňa 23.11.2012, v ktorý deň žiadal navrhovateľ spísať jeho ústne podanie do zápisnice súdu. V ňom uvádzal, že žiada, aby súd vykonal pojednávanie na Okresnom riaditeľstve PZ v Brezne a vopred si tam zabezpečil miestnosť so všetkými náležitosťami vrátane televízora a duálneho monitoru k počítaču. Poukazoval na analógiu prípadu obžalovaného M., ktorý mal pojednávanie vykonané v Košiciach. V minulosti už rovnakú požiadavku navrhovateľ vzniesol. Po poučení súdu o jeho procesnom práve podľa § 12 ods. 2 O.s.p. žiadať o prikázanie veci inému súdu rovnakého stupňa z dôvodu vhodnosti, oznámil súdu listom zo dňa 11.05.2011, že postup podľa § 12 ods. 2 O.s.p. nepripadá vôbec do úvahy.

Súd listom zo dňa 12.12.2012 doručovanom prostredníctvom polície opakovane oznámil navrhovateľovi, že pojednávanie vytýčené na deň 20.12.2012 o 09.00 hod sa bude konať tak, ako bolo uvedené v upovedomení o odročení pojednávania, ktoré mu bolo doručené dňa 26.11.2012 a ústne oznámené dňa 25.11.2012. Navrhovateľ dňa 19.12.2012 zaslal súdu faxové podanie označená ako stanovisko k pojednávaniu dňa 20.12.2012.

Uviedol v ňom, že písomným podaním zo dňa 11.12.2012 zmenil petit svojej žaloby a nie sú splnené podmienky na dané pojednávanie. Uviedol, že "Súd musí najskôr o jeho požiadavke podľa OSP rozhodnúť!!!" Z uvedeného dôvodu, nakoľko súd doteraz o zmene žaloby uznesením doručeným účastníkom nerozhodol, očakáva, že súd pojednávanie zruší a následne nariadi nový termín pojednávania.

Súd považoval uvedené podanie navrhovateľa za žiadosť o odročenie pojednávania.

Podľa § 119 ods. 1 a 2 O.s.p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu, po tom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie pojednávania obsahuje najmä: a) dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania, b) deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel, c) ak je to možné, uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil.

Súd však nepovažoval dôvod uvedený navrhovateľom za dôvod dôležitý pre odročenie pojednávania ako vyžaduje citované ust. § 119 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ bol riadne a včas predvolaný. Žiadne ustanovenie procesného predpisu nezakazuje súdu rozhodnúť o zmene návrhu na pojednávaní, bez ohľadu na skutočnosť, či zmena návrhu bola vykonaná na pojednávaní alebo mimo pojednávania. Ustanovenie § 95 ods. 3 O.s.p., ktoré navrhovateľ v žiadosti o odročenie cituje, stanovuje len poriadkovú lehotu, v ktorej má súd rozhodnúť, a to osobitne pre prípad zmeny návrhu na pojednávaní a osobitne zmeny návrhu mimo pojednávania. Jedinou procesnou povinnosťou súdu v zmysle § 95 ods. 1 O.s.p. je doručiť zmenený návrh (nie uznesenie, ako uvádza navrhovateľ) odporcovi. Odporca nežiadal o odročenie pojednávania, zmenený návrh mu bol riadne doručený, ani na výzvu súdu sa k nemu nevyjadril. Napokon, ako uviedol sám navrhovateľ v podaní obsahujúcom zmenu návrhu, k zmene návrhu došlo len z dôvodu odstránenia zrejmého pochybenia a následne uvedenia správneho označenia listu odporcu v petite návrhu, na ktorú chybu upozorňoval navrhovateľa odporca už na pojednávaní dňa 13.07.2011 (č.l. 158 p.v. spisu). Dôkaz týmto listom bol vykonaný už na prvom pojednávaní. Súdu teda nebráni žiadne zákonné ustanovenie rozhodnúť o návrhu na zmenu návrhu na pojednávaní, (za

predpokladu, že sa tak stalo v lehote 60 dní od podania návrhu na zmenu návrhu). Súd tak postupoval aj na predchádzajúcich pojednávaniach, na ktorých navrhovateľ opakovane menil návrh. Preto tento dôvod uvádzaný navrhovateľom ako dôvod na odročenie pojednávania súd neuznal ako dôležitý dôvod. Keďže súd posúdil aj prvú žiadosť navrhovateľa zo dňa 25.11.2012 o odročenie pojednávania nariadeného na deň 20.12.2012 ako nedôvodnú, ktoré posúdenie navrhovateľovi oznámil bezodkladne listom zo dňa 12.12.2012, vzhľadom na vyššieuvedené skutočnosti posúdil ako nedôvodnú aj jeho ďalšiu žiadosť zo dňa 19.12.2012 o odročenie toho istého pojednávania nariadeného na bezprostredne nasledujúci deň. Navrhovateľ však v žiadosti neuviedol elektronickú adresu, telefax alebo telefón, na ktoré by mu súd mohol oznámiť vzhľadom na krátkosť času od zaslania žiadosti, ako návrh posúdil. Súd preto v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa, vyhovel návrhu navrhovateľa a pripustil zmenu jeho návrhu, prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Odporca sa na pojednávanie dostavil.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, svedkov, uznesením OO PZ Kežmarok ČVS: ORP-224/KK-PP-2007 zo dňa 30.07.2007, uznesenia OR PZ UJKP Kežmarok ČVS: ORP-480/ OSV-KK-2007 zo dňa 27.02.2007, listu MO SR, sekcia kontroly - inšpekcia ministra obrany zo dňa 31.01.2007, listu MÚ Kežmarok, oddelenia sociálnych vecí zo dňa 01.12.2006 adresovaného kancelárii prezidenta SR, listu kancelárie prezidenta SR zo dňa 06.12.2006, listu kancelárie prezidenta SR zo dňa 08.11.2006, listom odporcu podpísaného I. H. zo dňa 25.10.2006, žiadosti kancelárie prezidenta SR zo dňa 08.11.2006 a 07.11.2006, vyjadrenia odporcu k uplatneniu nároku zo dňa 16.07.2008, listu navrhovateľa adresovaného ministrovi obrany SR zo dňa 07.07.2008, listu navrhovateľa adresovaného odporcovi zo dňa 07.07.2008, článkom z novín po názvom "Homosexuál bez vodičáku", listu navrhovateľa adresovaného odporcovi zo dňa 24.07.2008, uznesenia Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa sp. zn. PV 260/07-112 zo dňa 22.08.2007, ponuky ubytovania, článku z novín pod názvom "Zákaz vstupu Rómom v Lučenci už neplatí", výpisu z registra trestov navrhovateľa, lekárskej správy S. a S., strany 6 z vkladnej knižky navrhovateľa, článku pod názvom "Na rečníka sa nedíva", prevádzkového poriadku ubytovne BARMO Kežmarok, metodického usmernenia k realizácii zásady bývania a ubytovania v rezorte, článku pod názvom "Sudcovia najvyššieho súdu vyhrali platy", potvrdenkami, rozpisom služieb recepčných vrátane záznamu odpracovanej doby za mesiac október 2006, prieskumom vykonaným dňa 03.05.2007, uznesením OR PZ Poprad zo dňa 10.05.2007, uznesením UJKP OR PZ Poprad zo dňa 16.11.2006, uznesením OR PZ UJKP Kežmarok zo dňa 06.12.2006, listom Krajskej prokuratúry v Prešove zo dňa 14.02.2008, znaleckým posudkom č. 36/2007 znalca Ing. Bruna Boroša strany 1, 5 a 14, ubytovacou knihy ubytovne Kežmarok pre rok 2006 - 1. časť, ubytovacou knihou ubytovne Kežmarok pre rok 2006 - 2. časť, vyšetrovacím spisom Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa ČVS: ORP-224/KK-PP-2011, letáku BARMO, článkami z novín "Vstupné platia iba Rómovia.", správou Ministerstva obrany a zistil nasledovný skutkový stav:

Navrhovateľ vypovedal, že v období od 15.07.2004 do 15.06.2006 bol vo výkone väzby a v tomto období mu manželka zničila všetko bytové zariadenie v dome, v ktorom býval a z tohto dôvodu bol dom neobývateľný. V októbri 2006 bola pod Tatrami veľká zima a nemohol v tomto dome bývať. Sociálna poisťovňa Bratislava mu mala vyplatiť jednorázovo invalidný dôchodok zadržiavaný počas výkonu väzby vo výške 110.000,- Sk. O tom mu doručila list. Vychádzajúc z tejto skutočnosti sa rozhodol nájsť si ubytovanie, a to práve v ubytovni odporcu v Kežmarku. Dňa 19. alebo 20.10.2006 sa dostavil do ubytovne odporcu v Kežmarku a tam mu pani Justová predviedla ubytovacie kapacity a oznámila mu podmienky ubytovania. Pani Justová zapísala tužkou do ubytovacej knižky rezerváciu jednoposteľovej izby na jeho meno na obdobie od 25.10.2006 na dobu pol roka, až do apríla 2007. Po tom, čo mu prišli peniaze zo Sociálnej poisťovne, sa dňa 25.10.2006 opätovne dostavil do ubytovne v Kežmarku. Nebola tam v tom čase prítomná pani Justová, ale pani Krajčovičová. Tejto uviedol, že sa mieni ubytovať v ubytovni a že má zabezpečené toto bývanie u pani Justovej ako rezerváciu. Pani Krajčovičová povedala iba, že nemajú voľné miesta, nič nie je voľné. S týmto odišiel preč. Keďže však potreboval vyriešiť otázku svojho bývania a ako nezamestnaný si nemohol dovoliť ubytovať sa v hoteli a ubytovňa odporcu bola najlacnejšou a jedinou možnosťou ubytovania, rozhodol sa zájsť za prednostom Obvodného úradu v Kežmarku pánom Galikom, ktorému celú situáciu vysvetlil. Ten poveril svoju zamestnankyňu, aby telefonicky zistila, či sú v ubytovni odporcu v Kežmarku voľné miesta, nebol pritom, keď zamestnankyňa obvodného úradu telefonovala a ani by to nemohol počuť, avšak videl ako sa vrátila a povedala prednostovi, že sú tam voľné miesta podľa telefonického oznámenia. Na to mu pán Gálik povedal, aby sa vrátil naspäť do ubytovne odporcu, že je tam voľné a že ho musia ubytovať. Vrátil sa do ubytovne odporcu, kde bola stále prítomná pani Krajčovičová. Čudovala sa, prečo sa opakovane

dostavil a na to jej uviedol, že bol u prednostu obvodného úradu a že jeho zamestnankyňa sem telefonovala a zistila, že majú voľné miesta. Na to I. H. uviedla: "Nikto z úradu netelefonoval.". Keďže I. H. zotrvávala na svojom stanovisku, poprosil ju, aby mu písomne uviedla dôvod, pre ktorý ho nemôžu ubytovať, aby sa preukázal prednostovi. I. H. na to vyhotovila list, ktorý sa nachádza v spise a ktorý datovala dňom 25.10.2006, hoci v texte uvádza dátum 26.10.2006. Štefánia Krajčovičová jemu osobne neuvádzala dôvod, pre ktorý ho nechce ubytovať, jemu tvrdila len, že nie sú voľné miesta. List z 25.10.2006 napísala, vložila do obálky, on si ho nečítal, iba ho doniesol prednostovi Obvodného úradu v Kežmarku a tam mu ho prednosta dal prečítať a následne mu z neho vyhotovil aj fotokópiu. Štefánia Krajčovičová pri tomto osobnom stretnutí vôbec neuvádzala, že je povinný dodržiavať ubytovací poriadok, ani ho neoboznamovala s podmienkami ubytovania a ani neuvádzala, že je potrebné poskytnúť platbu vopred. Do konca mesiaca októbra býval v dome, avšak potom prišli veľké mrazy - 10 až - 15 stupňov a v dome bez kúrenia, bez elektriky a bez vody nebolo možné bývať, bez toho, aby neochorel. Preto si našiel ubytovanie v penzióne Alžbetka v Ružomberku, kde ho vyšlo ubytovné asi 450,- Sk na noc, to bolo najdrahšie ubytovanie, bol tam 3 noci. Potom sa ubytoval v ubytovni K2 v Košiciach na Štúrovej ulici pri súdoch, kde platil 350,- Sk na noci, potom sa ubytoval v penzióne v Liptovskom Mikuláši, kde platil 400,- Sk za noc. Taktiež mu pomohli s bývaním aj priatelia na jednu, dve noci. Vo všetkých týchto ubytovniach zaplatil na ubytovnom trikrát viac, ako by ho vyšlo ubytovné u odporcu. Ešte v novembri 2006 osobne navštívil kanceláriu prezidenta SR a požiadal o pomoc pri riešení bytovej záležitosti. V regióne nie je možnosť iného lacnejšieho ubytovania, čo vyplýva aj z listu Mestského úradu Kežmarok zo dňa 01.12.2006, kde sa táto skutočnosť výslovne uvádza. V dôsledku bývania v hygienicky závadnom prostredí v jeho dome ochorel a má doteraz dýchacie problémy. Zaslal list so žiadosťou o ubytovanie ministrovi obrany, ktorý dal celú vec prešetriť sekcii kontroly, inšpekcii ministra obrany a táto prostredníctvom generálneho riaditeľa mu listom zo dňa 31.01.2007 oznámila, že má možnosť ubytovať sa na ubytovni BARMO v Kežmarku za predpokladu, že sa bude riadiť prevádzkovým poriadkom ubytovne a bude ho dodržiavať, čo považuje za ďalšiu diskrimináciu, pretože z tejto formulácie vyplýva, ako keby sa vopred predpokladalo, že nebude schopný správať sa slušne a v súlade s poriadkom. Túto možnosť využil a v ubytovni sa ubytoval od 05. alebo 07. februára 2007. Pri tomto ubytovávaní nebol žiaden problém. Následne zaplatil požadovanú sumu, o čom mu bola vystavená potvrdenka. Za celé 4 mesiace ubytovania neboli žiadne problémy medzi ním a odporcom. Od roku 1985 trpí zdravotným postihnutím, praktickou hluchotou, pričom napriek tomuto postihnutiu 12 rokov vykonával prax advokáta a teda intelektové schopnosti sú na takej úrovni, aby vedel, že sa má riadiť a dodržiavať ubytovací poriadok odporcu a platiť za poskytované služby.

Svedkyňa I. H. vypovedala, že v rozhodnom období pracovala u odporcu ako správkyňa ubytovne BARMO v Kežmarku. Niekedy v októbri 2006 okolo 19.10.2006 sa dostavil navrhovateľ do tohto ubytovacieho zariadenia. V tom čase ho prijala službu konajúca recepčná O. Z., ktorá mala v tom čase 12-hodinovú pracovnú službu. Z jej pracovných povinností jej vyplývala povinnosť vykonať prezentáciu priestorov. O. Z. ako recepčná mala v náplni práce poznamenávanie objednávok ubytovania, teda mohla prijať záujemcu o ubytovanie aj bez jej súhlasu. Následne tieto údaje len korigovala a dopĺňala. Mohla teda ubytovať záujemcu. Bola však zároveň povinná poučiť ho o tom, že v prípade, ak prejaví záujem o ubytovanie profesionálny vojak, resp. iný zamestnanec ministerstva obrany, ktorý má v zmysle metodického usmernenia prednosť pred civilmi, tak je treba túto prednosť dodržať. Podľa jej vedomostí navrhovateľ u pani Justovej nepožadoval ubytovanie, iba si dal rezerváciu. To znamená, že mal by záujem o ubytovanie od určitého dátumu a nie od toho dňa, kedy prišiel do ubytovacieho zariadenia. V takýchto prípadoch sa deň vopred odporcom kontaktuje záujemca a odporca mu vysvetlí, či je voľná kapacita v ubytovni alebo nie je. V takomto prípade sa rezervácia nezapisovala do knihy ubytovaných, Takáto požiadavka sa zapisuje do knihy požiadaviek na ubytovanie, ktorá je vedená samostatne a ktorá sa však skartuje po uplynutí roka, pre ktorý bola vedená. Knihu požiadaviek na ubytovanie predkladala Ministerstvu obrany, sekcie kontroly, inšpekcii v súvislosti s preverovaním sťažnosti navrhovateľa a tento orgán uznal jej konanie za konanie v súlade s internými predpismi. Druhýkrát, a to okolo 25. alebo 26.10.2006 sa navrhovateľ dostavil opakovane do ubytovacieho zariadenia. Vtedy ho prijala ďalšia kolegyňa, a to pani Dulovičová, ktorá je však už nebohá. Navrhovateľ sa za ňou dostavil s tým, že má objednané miesto na ubytovanie, a to pánom Galikom, prednostom Obvodného úradu v Kežmarku. Pani Dulovičová sa mu snažila vysvetliť, že takúto rezerváciu nemajú. Keďže to však neprijal, doviedla pani Dulovičová navrhovateľa ku nej ako k správkyni ubytovne. Navrhovateľovi sa snažila vysvetliť, že nemá žiadnu objednávku od pána Galika a taktiež, že potrebuje prednostne ubytovať profesionálnych vojakov a štátnych zamestnancov ministerstva obrany, ako jej to ukladajú interné predpisy. Z tohto dôvodu nie je možné jeho ubytovať na dlhšiu dobu, tak ako

požadoval, z toho dôvodu, aby mu bola poskytnutá zľava, keďže pri ubytovaní nad 30 nocí je stanovená zľavnená cena. V tom čase bolo možné zabezpečiť iba krátkodobé ubytovanie civilných osôb. V tom čase boli v ubytovni ubytovaní zamestnanci ministerstva obrany, ktorí uskutočňovali vyvagónovanie a pre týchto musela mať k dispozícii zabezpečené voľné kapacity. Tieto skutočnosti navrhovateľovi vysvetľovala, aj keď nie dopodrobna vzhľadom na ochranu osobných údajov, no on túto informáciu neprijal, tvrdil, že volal pán Galik, a že mu oznámili, že majú voľné kapacity. Je pravdou, že v ten deň telefonovala v doobedňajších hodinách jedna pani, ktorá sa jej však nepredstavila, až neskôr sa dozvedela, že išlo o pracovníčku Obvodného úradu Kežmarok, avšak tá pri telefonickom kontakte neuviedla, na akú dlhú dobu je požadované ubytovanie a ani kto si ho objednáva, teda kto ho bude platiť. Tieto informácie boli dôležité pre to, aby vedela uviesť správnu informáciu ohľadom voľných kapacít. V tom čase nemali žiadne voľné miesto pre dlhodobé ubytovanie navrhovateľa tak, ako on požadoval. Navrhovateľ jej uvádzal, že jej nerozumie. Navrhovateľ ju požiadal, aby mu napísala to, čo uvádza. Preto si sadla za písací stroj a napísala list. Už si nepamätala, čo v tom liste uviedla. Nepamätala si presný dátum, v ktorý sa toto udialo, či šlo o 25. alebo o 26.10.2006. Tento list adresovala Obvodnému úradu v Kežmarku. Adresovala to tomuto orgánu z toho dôvodu, že navrhovateľ tvrdil, že potrebuje túto písomnosť pre obvodný úrad, odkiaľ ho poslali, aby sa ubytoval. Do predmetného listu do druhej vety uviedla, že navrhovateľ je nepočujúci, nedá sa s ním komunikovať, má problémy, z dôvodu, že nevedela navrhovateľovi vysvetliť to, prečo ho nemôže ubytovať, teda z dôvodu nedostatku voľnej kapacity, pretože on opakoval neustále, že ju nepočuje a že jej nerozumie. Pokiaľ ide o tretiu vetu, ktorú v liste uviedla, že ubytovňa má vlastný domový poriadok, s ktorým sa ubytovaný musí oboznámiť, resp. vstup chyžných pri upratovaní, toto uviedla z toho dôvodu, že je praxou, že ubytovaných vopred informujeme o ubytovacom poriadku a nevedela ako má toto navrhovateľovi vysvetliť, keď jej nerozumie. Tento list navrhovateľovi odovzdala, keďže ho potreboval pre Obvodný úrad Kežmarok. List vložila do obálky, avšak navrhovateľ mohol tento list z obálky vytiahnuť a na mieste si ho prečítať, no neurobil tak. Je bežnou praxou, že každého ubytovaného ústne osobne poučujú o podmienkach ubytovacieho poriadku, a to konkrétne o tom, že musí rešpektovať vstup chyžných, ktoré upratujú jednotlivé izby, čo im trvá zhruba pol hodinu každý deň, ďalej, že musia rešpektovať narábanie s elektrospotrebičmi v kuchynke a podobne. Toto každému osobne ústne vysvetľujeme. S navrhovateľom sa vôbec nerozprávala ohľadom ceny za ubytovanie. Svedkyňa pre prezidentskú kanceláriu žiadne vyjadrenie nepísala.

Svedkyňa I. H. sa opakovane vyjadrovala, resp. vypovedala k danému skutku. Ako časovo prvé sa v spise nachádza jej vyjadrenie k predloženým otázkam zo dňa 24.01.2007 adresované vedúcej odboru prevádzky ubytovní odporcu. V ňom uvádzala, že navrhovateľ tvrdil, že mu ubytovanie vybavoval p. A., no toto sa nezakladalo na pravde a ďalej uviedla že: "Aj na základe všetkých skutočností boli by sme menovanému poskytli ubytovanie, keby menovaný pochopil, že za poskytnuté ubytovanie sa platí vopred, keď požaduje zľavnenú cenu, tak musí uhradiť ubytovanie minimálne na 29 dní vopred a taktiež daň z ubytovania pre Mesto Kežmarok. Z rozhovoru s pánom JW. som mala dojem, že počuje len to, čo jemu vyhovuje, nemieni akceptovať nikoho a nič a keďže ubytovanie mu mal vybavovať pán A., tak to bude bezplatné, pretože opäť tak, ako 25.10. tak aj 26.10. recepčná pripravila presný rozpis o cenách za ubytovanie s podrobným vyčíslením, kde uviedla i to, že platby sa prevádzajú vopred pri poskytnutí zľavy." K uvedenému rozporu sa svedkyňa nevedela na pojednávaní vyjadriť.

Následne svedkyňa podávala vysvetlenie, resp. vypovedala ako svedok v trestných veciach vedených na základe oznámenia navrhovateľa vo veci podozrenia trestného činu spis OR PZ Poprad oddelenia Kežmarok vedený pod ČVS: ORP-480/OSV-KK-2007 a ČVS: ORP-224/KK-PP-2007.

Podľa oznámenia OR PZ Kežmarok spis vedený pod ČVS: ORP-480/OSV-KK-2007 bol prečíslovaný na ČVS: ORP-224/KK-PP-2007.

V spise OO PZ Kežmarok ČVS: ORP-224/KK-PP-2007 sa nachádzajú aj listiny vedené pod ČVS: ORP-480/OSV-KK-2007. Pod týmto ČVS je aj záznam o podaní vysvetlenia I. H. zo dňa 21.02.2007, v ktorom uviedla, že dňa 26.10.2006 sa dostavil navrhovateľ do ubytovne, dožadoval sa ubytovania a nikoho nepripustil k slovu, opakoval, že nepočuje, hovoril len svoje a že mu ubytovanie vybavil pán A.. To však nebola pravda. Podľa jej vyjadrenia ubytovňa ubytovanie poskytuje predovšetkým profesionálnym vojakom a v prípade voľných kapacít aj občanom. Navrhovateľ hovoril len svoje, obviňoval ju zo spolčovania sa s jeho manželkou. Nedalo sa s ním dohodnúť ohľadom podmienok ubytovania, platby, oboznámenia sa s domovým poriadkom. Chcela sa hlavne dohodnúť na spôsobe platby, pretože s

platením má zlé skúsenosti. Po tomto navrhovateľ ubytovne odišiel. Ďalej sa v spise nachádza zápisnica o jej výsluchu zo dňa 25.06.2007 pod ČVS: ORP-224/KK-PP-2007, v ktorej ako svedok vypovedala, že navrhovateľ sa dostavil do ubytovne dňa 26.10.2006, odišiel preč a následne sa znova dostavil do ubytovne s tým, že mu prednosta OBÚ Gálik vybavil ubytovanie. O žiadnej takej objednávke nevedela. Na to jej povedal, či mu chce nahovoriť, že p. A. klame a požadoval od nej, aby mu na kúsok papiera napísala, že ho nechce ubytovať. Na to mu odpovedala, že tak urobí na riadny hlavičkový papier aj s podpisom. Kým mu napísala vyjadrenie k vzniknutej situácii, čakal navrhovateľ v jej kancelárii a vyjadrenie mu odovzdala a on odišiel bez slov preč. Neskôr jej volal p. A. a povedala mu, že ho nemohla ubytovať, nakoľko sa nikto z úradu nezaručil, že pohľadávky za navrhovateľa zaplatí. V ďalšom zopakovala to, čo uviedla pri predchádzajúcom podaní vysvetlenia. Navrhovateľ hovoril len svoje, obviňoval ju zo spolčovania sa s jeho manželkou. Nedalo sa s ním dohodnúť ohľadom podmienok ubytovania, platby, oboznámenia sa s domovým poriadkom Neakceptoval nič, len tvrdil, že to má vybavené cez p. A.. Vzhľadom k tomu, že má s platením zlé skúsenosti a nikto jej nepotvrdil to, že za navrhovateľa zaplatí, jeho konštatovanie, že mu ubytovanie vybavil p. A. neakceptovala. Keby sa chcel navrhovateľ bez problémov ubytovať, tak by ho ubytovala recepčná.

Svedok Y.. vypovedal, že pracoval ako prednosta obvodného úradu, zrejme v októbri, v roku 2006, sa za ním dostavil navrhovateľ a žiadal ho, či by mu nemohol zabezpečiť, resp. sprostredkovať alebo nájsť nejaké vhodné ubytovanie. Touto úlohou poveril svoju zamestnankyňu. Pracovníčka mu navrhla, že by bolo možné ubytovať sa v ubytovni BARMO v Kežmarku. Nevedel uviesť, či to zisťovala aj telefonicky, ale myslí si, že volala, aby sa informovala o voľných izbách. Nedal zamestnankyni žiadne údaje o dĺžke požadovaného ubytovania, na ktoré sa má dopytovať u odporcu ohľadom ubytovania. Potom odporučil navrhovateľovi, aby do ubytovne zašiel a aby sa pokúsil dojednať si ubytovanie. Asi v ten istý deň, po určitom časovom odstupe sa dostavil opätovne za ním navrhovateľ a uviedol mu, že ho v tejto ubytovni neubytovali. Spomenul si, že navrhovateľ vytiahol nejakú obálku a z tejto obálky vytiahol list, ktorý mu vložil do rúk, aby si ho prečítal. Uviedol niečo v tom zmysle "Toto vám posielajú.", pričom nechápal, prečo jemu odovzdáva nejakú obálku. Táto obálka bola zlepená, otvoril obálku a prečítal si jej obsah. Nepamätal si presne na obsah tohto listu, mal za to, že sa nevzťahuje k tejto veci, nerozumel súvislosti, aj vzhľadom k tomu, že v tej chvíli uvažoval nad tým, ako navrhovateľovi pomôcť v súvislosti s ubytovaním, ako aj myslel na svoje ďalšie pracovné povinnosti. Po prečítaní listu po tom, čo odišiel navrhovateľ ho zaujímalo, prečo nebol navrhovateľ ubytovaný a z tohto dôvodu sa telefonicky spojil s ubytovňou BARMO v Kežmarku. Osobne telefonicky komunikoval s nejakou pani na recepcii ubytovne BARMO, nevie o koho šlo, nepozná jej meno a priezvisko, ktorej uviedol, že bol za ním navrhovateľ so žiadosťou o ubytovanie a že mu bolo oznámené, že ho nemôžu v tejto ubytovni ubytovať. Zamestnankyňa odporcu, ktorá s ním telefonovala, bola dosť rozrušená. Pochopil, že došlo k emočne vypätej situácii. Zamestnankyňa odporcu nespomínala zdravotné postihnutie navrhovateľa ako dôvod pre neposkytnutie ubytovania. Na to mu príslušná zamestnankyňa uviedla, že toto je pravdou, a že nemohli navrhovateľa ubytovať, pretože nemajú voľné miesto, pretože jediné voľné miesto je rezervované pre potreby rezortu obrany, pretože tam má byť nejaká akcia. V tomto význame to aj pochopil a považoval to za uzavreté, bral to za samozrejmé, že ho nemôžu ubytovať, keď tam jediné voľné miesto majú rezervované pre svojich zamestnancov.

Svedkyňa O. Z. vypovedala, že v októbri 2006 pracovala v zariadení ubytovne BARMO SPIŠ Kežmarok ako recepčná, a náplňou jej práce bolo ubytovávanie hostí. S navrhovateľom sa stretla osobne, bola mu ukázať izbu, vysvetlila mu podmienky a pravidlá ubytovania. Navrhovateľ požadoval dlhodobejšie ubytovanie O tejto skutočnosti vykonala zápis do knihy rezervácií perom. V tomto období boli určite voľné izby, keďže jednu ukazovala navrhovateľovi a tomuto navrhla, aby si vybral jednoposteľovú izbu. Nevedela si
spomenúť, či sa navrhovateľ ubytoval v ten istý deň, resp. či bola prítomná dňa 25.10.2006 v ubytovni a či ubytovávala navrhovateľa.

V liste odporcu podpísaného I. H. zo dňa 25.10.2006 adresovaného prednostovi "Okresného úradu Kežmarok" sa uvádza, že "dňa 26.10.2006 sa dostavil navrhovateľ na ubytovňu, kde tvrdil, že prednosta Okresného úradu Kežmarok telefonicky objednal menovanému ubytovanie, čo sa nezakladá na pravde, pretože z okresného úradu žiadna objednávka nebola nahlásená. Navrhovateľ je nepočujúci, nedá sa s ním komunikovať, po zdravotnej stránke, podľa vlastného vyjadrenia má problémy. Ubytovňa má vlastný domový poriadok, s ktorým sa každý ubytovaný musí oboznámiť, rešpektovať vstup chyžných

pri upratovaní a v neposlednom rade prednosť ubytovania poskytujeme profesionálnym vojakom, zamestnancom OS SR a rodinným príslušníkom, turistické ubytovania pri voľnej kapacite".

V liste Ministerstva obrany SR sekcia kontroly - inšpekcia ministra obrany zo dňa 31.01.2007 č.p.: SEKO-IMO-44-2/2007-ZH adresovanom navrhovateľovi, sa uvádza, že "z vyjadrenia odporcu doručeného na SEKO-IMO dňa 26.01.2006 vyplýva, že máte možnosť ubytovať sa na ubytovni BARMO v Kežmarku za predpokladu, ak sa budete riadiť prevádzkovým poriadkom a budete ho dodržiavať." Podľa oznámenia Ministerstva obrany SR sekcia kontroly - inšpekcia ministra obrany spis č.p.: SEKO-IMO-44-2/2007-ZH predstavuje len uvedený list.

V liste Mestského úradu Kežmarok adresovanom Kancelárii prezidenta SR zo dňa 01.12.2006 sa uvádza, že podľa vyjadrenia p. Krajčovičovej nemal navrhovateľ záujem riešiť si bytový problém v tejto ubytovni za cenu na 30 dní a dlhšie vo výške 140,- Sk/1 noc. Ďalej sa v ňom uvádza, že ostatné ubytovacie zariadenia sú cenovo drahšie ako ubytovňa BARMO.

Podľa lekárskej správy MUDr. Emila Raftaja, otorinolaryngológa zo dňa 16.07.2009 a MUDr. Dariny Kantorovej, foniatra, MW.a, praktického lekára a správy Neurologickej kliniky FNsP Košice trpí navrhovateľ nedoslýchavosťou - hluchotou, pričom ide o stav trvalý, kompenzácia slúchadlom je bez efektu.

Podľa strany 6 vkladnej knižky navrhovateľa u Slovenskej sporiteľne, a.s. mal na účte ku dňu 25.10.2006 zostatok 70.520,- Sk.

Podľa listu Slovenskej advokátskej komory bol navrhovateľ vyčiarknutý zo zoznamu advokátov od 30.06.2003. Do zoznamu bol zapísaný dňa 13.05.1991.

Podľa osvedčenia Generálnej prokuratúry SSR číslo 18/77 zo dňa 31.10.1977 navrhovateľa uznala skúšobná komisia GP SSR za spôsobilého vykonávať funkciu prokurátora.

Podľa výtlačku z knihy navrhovateľ vydal niekoľko zbierok básní.

Navrhovateľ podal niekoľko trestných oznámení v priebehu roka 2006 týkajúcich sa zničenia jeho domu, v dôsledku konania jeho bývalej manželky, v ktorých uvádzal, že v dome nie je zapojená voda, elektrická energia a v ktorom nie je funkčné kúrenie, dom je preto neobývateľný.

Podľa § 2 ods. 1, 2, 3 zákona č. 365/2004 o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení účinnom v období od 25.10.2006 do 31.01.2007 dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu, vo výkone práv a povinností v súlade s dobrými mravmi, ako aj v prijímaní opatrení na ochranu pred diskrimináciou, ak je možné prijatie takýchto opatrení požadovať vzhľadom na konkrétne okolnosti a na možnosti osoby, ktorá má povinnosť túto zásadu dodržiavať. Diskriminácia je priama diskriminácia, nepriama diskriminácia, obťažovanie a neoprávnený postih; diskriminácia je aj pokyn na diskrimináciu a nabádanie na diskrimináciu.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 3 antidiskriminačného zákona v znení účinnom v období od 25.10.2006 do 31.01.2007 štátne orgány, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby sú povinné dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblastiach ustanovených týmto zákonom; to neplatí, ak by v konkrétnom prípade jej dodržanie bolo alebo mohlo byť v rozpore s opatreniami ustanovenými osobitnými predpismi, potrebnými na zabezpečenie bezpečnosti, vnútorného poriadku, predchádzanie protiprávnej činnosti, zabezpečenie ochrany zdravia alebo ochrany práv, právom chránených záujmov a slobôd osôb. Pri posudzovaní, či ide o diskrimináciu alebo nie, sa neberie do úvahy, či dôvody, ktoré k nej viedli, vychádzali zo skutočnosti alebo z mylnej domnienky. Priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.

Podľa § 5 ods. 1, 2 antidiskriminačného zákona v znení účinnom v období od 25.10.2006 do 31.01.2007 v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v sociálnom zabezpečení, zdravotnej starostlivosti a pri poskytovaní tovarov, služieb a vzdelávania zakazuje diskriminácia osôb z dôvodu ich pohlavia,

rasového pôvodu, národnostného alebo etnického pôvodu. Zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi v oblastiach prístupu a poskytovania
a) sociálnej pomoci, sociálneho poistenia, štátnej sociálnej podpory4) a sociálnych výhod,
b) zdravotnej starostlivosti, 5)
c) vzdelania, 6)
d) tovarov a služieb vrátane bývania, ktoré sú poskytované verejnosti právnickými osobami a fyzickými osobami-podnikateľmi.7)

Podľa § 9 ods. 1, 2, 3 antidiskriminačného zákona v účinnom znení každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou. Každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržal zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie. Ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

Podľa § 11 ods. 1, 2, 3 antidiskriminačného zákona v účinnom znení konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa začína na návrh osoby, ktorá namieta, že jej právo bolo dotknuté porušením zásady rovnakého zaobchádzania (ďalej len "žalobca"). Žalobca je povinný v návrhu označiť osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania (ďalej len "žalovaný"). Žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo.
Na konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa vzťahuje Občiansky súdny poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 754 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zákona č. 40/1964 Zb. (ďalej len "Občianskeho zákonníka") zo zmluvy o ubytovaní vznikne objednávateľovi právo, aby mu ubytovateľ poskytol prechodné ubytovanie na dohodnutú dobu alebo na dobu vyplývajúcu z účelu ubytovania v zariadení na to určenom (hotely, nocľahárne, ubytovne a iné zariadenia).
Za ubytovanie a služby s ním spojené je objednávateľ povinný zaplatiť ubytovateľovi cenu v lehotách určených ubytovacími poriadkami.

Po právnom posúdení tvrdených a preukázaných skutočností v zmysle citovaných zákonných ustanovení súd dospel k záveru, že návrh je dôvodný sčasti.

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal poskytnutia primeraného zadosťučinenia za nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania vo forme určenia, že došlo k porušeniu uvedenej zásady a teda k diskriminácii v súvislosti s poskytovaním služieb, a to ubytovacích služieb zo strany odporcu voči nemu. Aj keď v znení antidiskriminačného zákona v rozhodnom období nebol výslovne zakotvený zákaz diskriminácie osôb z dôvodu zdravotného postihnutia, súd poukazuje na novelu antidiskriminačného zákona vykonanú zákonom č. 85/2008 Z. z., ktorou sa rozšírili dôvody, na základe ktorých je zakázané porušovať zásadu rovnakého zaobchádzania, a rozšíril sa zákaz diskriminácie na všetky oblasti pokryté antidiskriminačným zákonom. Tým bol zavŕšený aj proces transpozície rámcových smerníc Európskeho parlamentu, ktoré upravujú antidiskriminačnú oblasť a ktoré sú pre Slovenskú republiku záväzné. Preto hoci zákon v rozhodnom období vo svojom ustanovení § 5 osobitne neustanovoval zákaz diskriminácie z dôvodu zdravotného postihnutia pri poskytovaní služieb, pri aplikácii všeobecných ustanovení § 2 ods. 1 v spojení s § 3 ods. 1 antidiskriminačného zákona v znení účinnom v rozhodnom období možno uvedený zákaz diskriminácie z dôvodu zdravotného postihnutia dovodiť aj pre oblasť poskytovania tovaru a služieb.

V tomto prípade navrhovateľ tvrdil, teda oznámil súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu jeho zdravotného postihnutia - obojstrannej hluchoty preukázanej lekárskymi správami došlo, na preukázanie týchto skutočností navrhovateľ označil aj predložil dôkaz, a to list odporcu podpísaný Štefániou Krajčovičovou zo dňa 25.10.2006 adresovaný prednostovi "Okresného úradu Kežmarok". Bolo preto procesnou povinnosťou odporcu, aby preukázal, že zásadu rovnakého zaobchádzania neporušil. Túto procesnú povinnosť však odporca podľa hodnotenia súdu neuniesol. Z vykonaného dokazovania, a to nielen z výsluchu navrhovateľa, ale aj z výsluchu svedkyne Štefánie Krajčovičovej zamestnankyne odporcu, ktorej osobným konaním mala byť porušená zásada rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k navrhovateľovi, vyplynulo, že list svedkyňa napísala preto, aby uviedla dôvody, pre ktoré navrhovateľa neubytuje. Tak to podľa svojej výpovede výslovne požadoval navrhovateľ. Aj svedkyňa Štefánia Krajčovičová uviedla, že ju navrhovateľ požiadal o to, aby napísala prednostovi obvodného úradu to, čo jemu uvádza. Súd vykonal hodnotenie predmetného listu, ktorý považuje za rozhodujúci priamy dôkaz o dôvodoch poverenej zamestnankyne odporcu pre neubytovanie navrhovateľa, a tak zistil, že na prvom mieste v liste sa ako dôvod uvádza práve skutočnosť, že odporca je nepočujúci, nedá sa s ním komunikovať, ma zdravotné problémy , ubytovňa má vlastný domový poriadok, s ktorým sa ubytovaný musí oboznámiť, rešpektovať vstup chyžným pri upratovaní. Skutočnosť uvádzaná v prvej vete listu a síce, že neregistrujú žiadnu objednávku od obvodného úradu na ubytovanie navrhovateľa, nemohla byť dôvodom pre odmietnutie ubytovania navrhovateľa, keďže odporca ho mohol ubytovať aj bez podnetu obvodného úradu, najmä za situácie, keď si navrhovateľ, ako vyplynulo z dokazovania rezervoval ubytovanie, teda prejavil oň záujem už skôr. Až ako posledný správkyňa v liste ako dôvod neubytovania uviedla prednosť ubytovania profesionálnym vojakom, ktorý dôvod uvádzala vo svojom výsluchu ako jediný dôvod neubytovania odporcu. V tomto liste ani v nasledujúcich vyjadreniach k listu nespomínala prebiehajúcu akciu vyvagónovania, v dôsledku ktorej nemala voľné kapacity. Táto skutočnosť nevyplynula jednoznačne ani z predloženej ubytovacej knihy, kde v rozhodnom období sú ako ubytovaní uvedené aj fyzické osoby - nevojaci a nezamestnanci ozbrojených síl. Napokon existenciu voľných izieb v ubytovni v rozhodnom období s vedomosťou záujmu navrhovateľa o dlhodobejšie ubytovanie vo svojej výpovedi potvrdila aj zamestnankyňa odporcu Dana Justová. Ani dôkaz výsluchom svedkyne Štefánie Krajčiovičovej nepreukázal nepochybne opak navrhovateľom tvrdeného porušenia. Jej výpoveď sa totiž nezhodovala s jej vyjadrením ku kauze, ktoré podala dňa 24.01.2007 v liste adresovanom vedúcej odboru prevádzok ubytovní odporcu, kde ako dôvod neubytovania uvádzala neochotu navrhovateľa zaplatiť vopred cenu, resp. vôbec zaplatiť za ubytovanie. K tomuto rozporu vo výpovedi sa nevedela vyjadriť. Jej výpovede, resp. vysvetlenia na polícii sa zhodovali. Opätovne ako hlavný dôvod uvádzala nemožnosť dohodnúť sa s odporcom na podmienkach ubytovania a na spôsobe platby. Nepresvedčivosť výpovede svedkyne vzhľadom na rozpory s jej predchádzajúcimi vyjadreniami a nedostatok dôkazov na podporu jej tvrdení viedla súdu k hodnoteniu dôkazu jej výsluchom ako nedostatočného pre vyvrátenie skutočností zistených z listu svedkyne.

Keďže k neoprávnenému zásahu došlo v rámci plnenia úloh odporcu konaním zamestnankyne, ktorá v jeho mene tieto úlohy plnila, zodpovedá voči navrhovateľovi odporca Keďže odporca neposkytol navrhovateľovi ubytovacie služby, pričom ako dôvod uviedol, jeho zdravotné postihnutie, súd určil, že odporca odmietnutím ubytovania v jeho ubytovni BARMO v Kežmarku dňa 25.10.2006 postupoval voči navrhovateľovi v priamej diskriminácii v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania z dôvodov jeho zdravotného postihnutia.

Súd hodnotil aj list doručený Ministerstvu obrany Slovenskej republiky dňa 26.01.2007, kde podľa názoru a tvrdenia navrhovateľa odporca ubytovanie navrhovateľa podmieňoval dodržiavaním ubytovacieho poriadku ubytovne. Samotný list sa v spise nenachádza. Existuje len dôkaz o existencii listu jeho odkazom v liste Ministerstva obrany SR sekcia kontroly - inšpekcia ministra obrany zo dňa 31.01.2007 č.p.: SEKO-IMO-44-2/2007-ZH adresovanom navrhovateľovi. V ňom odporca uviedol doslovne možnosť navrhovateľa ubytovať sa za predpokladu, ak sa bude riadiť prevádzkovým poriadkom ubytovne a bude ho dodržiavať. Súd v takomto vyjadrení odporcu nezistil žiadnu diskrimináciu porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. Ubytovacie poriadky konkretizujú bližšie podmienky ubytovania, teda aj obsah povinností, ale zároveň aj práv ubytovaného, ktorými sa každý ubytovaný bez rozdielu musí riadiť. Ide teda o obsahovú náležitosť, bez dohody o ktorej nemôže dôjsť k uzavretiu zmluvy o ubytovaní.

Preto upozornenie na túto skutočnosť ako na podmienku uzavretia zmluvy o ubytovaní nemožno považovať za diskriminujúcu skutočnosť z akéhokoľvek dôvodu. Nie je tu rozdiel v zaobchádzaní s inou

porovnateľnou osobou, (ktorá je alebo môže byť na tej istej pozícii ako navrhovateľ, len u nej absentuje zákonom chránený dôvod diskriminácie). Súd preto návrh navrhovateľa na určenie tejto skutočnosti ako skutočnosti v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, zamietol.

Súd nepovažoval poskytnuté zadosťučinenie vo forme konštatovania porušenia zásady rovnakého zaobchádzania za dostačujúce a priznal odporcovi aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pritom prihliadol najmä na to, že nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania pri poskytovaní takej služby ako je ubytovanie, čo v prípade navrhovateľa v jeho osobnej situácii znamenalo zabezpečenie aspoň nejakého obydlia v zimnom období, bolo značným spôsobom zasiahnuté do jeho chránených práv a bol mu spôsobený škodlivý následok, keďže vychádzajúc z listov Kancelárie prezidenta SR a Mestského úradu Kežmarok nemal v tomto období možnosť iného cenovo rovnako výhodného ubytovania. Je pritom irelevantné, či odporca chcel alebo nechcel diskriminovať, či chcel alebo nechcel spôsobiť závažný či závažnejší následok. Pri porušení zásady rovnakého zaobchádzania ide o tzv. objektívnu zodpovednosť, teda zodpovednosť, pri ktorej sa zavinenie zo strany poškodzovateľa neskúma. Preto ani jeho poukaz na iné možné ubytovacie kapacity v meste nie je náležité a nemožno sa ním zbaviť zodpovednosti za tento čin. Súd však prihliadol na skutočnosť, že odporca dobrovoľne upustil od protiprávneho konania po troch mesiacoch a poskytoval navrhovateľovi ubytovacie služby niekoľko mesiacov. Súd preto určil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy náhradu vo výške 10.000,- Eur, ktorú je odporca povinný zaplatiť navrhovateľovi. Vo zvyšnej časti návrh zamietol.

Súd nevykonal dokazovanie videozáznamom časti z relácie VOĽBY 94, ktorej sa navrhovateľ osobne zúčastnil v roku 1994, nakoľko odporca nijako nerozporoval tvrdenie navrhovateľa o jeho pôsobení v minulosti v politickom živote. Preto vykonanie toho dôkazu súd považoval za zbytočné a nehospodárne.

Podľa § 160 ods. 1 O.s.p., ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Lehota plnenia bola určená v súlade s § 160 ods. 1 O.s.p.- tri dni od právoplatnosti rozsudku.

Podľa § 151 ods. 3 O.s.p. v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

O náhrade trov konania súd rozhodne po právoplatnosti toho rozhodnutia v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p. z. dôvodu väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Trenčín.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie je potrebné podať v počte 2 rovnopisov, ak potrebný počet rovnopisov účastník nepredloží, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že
- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca,
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (dôkazy sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, dôkazmi má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, účastník konania bez svojej viny nemohol dôkazy označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, § 205a ods. 1, § 221 ods. 1 O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti.